

sou Dommer mellem Folkethinget og Regjer-
ringen. Denne Afsand om, at Rigsretten
er Dommer mellem Folkething og Regjering,
er saa tidt behandlet, at jeg ikke skal komme
ind paa den igjen. Det er selvfølgelig en
urigtig Afsand, og den er ikke stemmende
med Grundlovens Ord eller med Rigsrettens
hele Sammensætning, Karakter og Betyd-
ning. Men det skal jeg ikke komme ind paa
nu. Jeg opfatter nemlig Conseilspræsiden-
tens Dplæsning af dette Citat som et Svar
paa mit Spørgsmaal. Altsaa, det er For-
skjellen mellem Absolutisme og det nuværende
Regjeringsystem, at vi have en Rigsret, eller
med andre Ord, Conseilspræsidenten siger:
Jeg er ude af Stand til at paavise nogen
anden Forskjel mellem mit Regjeringsystem
og den rene Absolutisme end den, at der
findes en Rigsret; jeg er ude af Stand til
at paavise, at jeg har taget noget som helst
Hensyn til den almindelige Valgret uden
derigjennem, at jeg paaviser, at der findes
en Rigsret, til hvilken den almindelige Valg-
ret kan henvende sig. Det er altsaa den
eneste Rest, der er tilbage af den fri For-
fatning, baade Forfatningen af 1848 og For-
fatningen af 1866, efter Ministerens Mening,
nemlig Rigsretten. Det Gnefte, der endnu
staar overfor dette System af Fortolkninger
og lige overfor den Voldtaegt, som er an-
vendt fra dette Ministeriums Side mod den
bestaaende Forfatning, det er Rigsretten.
Og hvad er det for en Rigsret? Det er en
Rigsret, hvis Halvdel Ministeriet har ledet
ind paa Meddelagtighed i hele den Politik,
Ministeriet nu fører, og hvis andre Med-
lemmer vælges af Regjeringen, og som i det
Hele taget paa Grund af Regjeringens Mod-
stand imod en Ministeransvarlighedslov er
sat ud af Stand til at dømme Ministrene,
fordi der ingen Straffebestemmelser findes.
Det er altsaa det, hvortil Ministeren henvi-
ser. Altsaa, naar man spørger Ministeren:
Hvad er Dit Hensyn til den almindelige
Valgret? Hvori bestaar Forskjellen fra Ab-
solutismen? Saa svarer han: Jeg har gjort
Rigsretten inhabil, jeg har berøvet den
Medlerne til at dømme mig, men den
eksisterer endnu; gaa til den. Jeg
hører det fremsat for fuld, ramme Alvor;
men jeg begriber ikke, at Ministeren virkelig
vil give et saadant Svar paa et saadant
Spørgsmaal.

Og dog var det af alle disse Spørgsmaal
ikke det, som jeg lagde mest Vægt paa. Jeg
undrede mig ikke over det, at Ministeren ikke
har kunnet modsig, hvad der her er frem-
kommet fra min eller fra anden Side med
Hensyn til Forstaelsen af Forfatningen af
1849. Jeg undrer mig ikke over, at Mini-

steren ikke har kunnet paavise anden Forskjel
mellem Absolutismen og sit Regjeringsystem
end Rigsretten, som han selv har gjort inva-
lid. Jeg var forberedt paa det. Men en
Ting undrede mig, og det er det, at paa mit
bestemte Spørgsmaal til Ministeren: Vil
den høitærede Minister, da nu — lad os
lade alt Forbigaent ligge, lad os ikke tale
om Fortolkninger, Forstaelser og Theorier;
det fører ikke til Noget — vil Ministeren nu
erklære, at han vil holde Forfatningen af
1866 saaledes, som han selv efter sin Tale
maa antages at have forstaaet den i 1866,
og som den utvivlsomt maa forstaaes efter de
af mig paapegede Udtalelser i 1849, der
handle om de paagældende Paragrafer af
Forfatningen — paa dette Spørgsmaal er
der ikke givet Thinget det fjerneste Svar.
Hvad er da Meningen? Den er, at det vil
Ministeren ikke love. Ministeren vil ikke holde
Forfatningen af 1866 saaledes, som den blev
forstaaet i 1866 og, som han selv maa anta-
ges at have forestaaet den efter Alt, der her
er fremkommet, og efter hans Udtalelser i
Hørning. Det er for mig en saa fuldstændig
tydelig og klar Erklæring fra den høitærede
Ministers Side, som man kan forlange. Mi-
nisteren sagde selv, at han kun talte her ikke for
at overbevise os, men for at man ikke gjen-
nem hans Tausshed skulde slutte sig til, at
han ikke kunde svare, eller at han var enig
med os. I Dag har han tiet til de væsent-
ligste Anklager og derigjennem erkjendt, at
han ikke kan svare, og til Spørgsmaalene har
han tiet og derigjennem tilkjendegivet, at han
ikke vil svare. Saaledes forstaaer jeg det, og
jeg tror ikke, at det kan forstaaes paa anden
Maade.

Denne Debat slutter altsaa med, at Mi-
nisteren er overbevist om fra Thingets Side
og i hele Landets Aasyn, at han har brudt
Grundloven, og den slutter med, at hele
Landet fra Ministeren hører eller modtager
en Nægtelse af fremtidig at ville holde den.
Nu spørger jeg, hvorledes er det muligt lige
overfor en saadan Handling fra en Minister,
lige overfor en saadan Regjering, der er ude
af Stand til at forsvare sin Grundlovsopfattelse,
ude af Stand til at tilbagevise de alvorligste,
men jeg tror, med stor Forsigtighed og Hens-
synsfuldhed, fremsatte nødvendige Anker for
Grundlovsbrud og Absolutisme, og som for-
smaal paa givne Opfordring at give det
Løfte: Vi ville nu holde Forfatningen, saa-
ledes som vi Alle have forstaaet den, og som
vi selv ere nødt til at erkjende, at den maa
forstaaes, — hvorledes er det muligt at for-
handle et Grundlovsforslag, et Forslag fra
en saadan Regjering til en Grundlovsfor-
andring med denne Regjering? Det vil jeg